

de processkrifter og skriftlige forelæggelser og procedurer. Dette materiale omfattes – i modsætning til domme, kendelser, retsbøger og lign. – ikke af ophavsretslovens § 9 og nyder dermed ophavsretlig beskyttelse efter de almindelige regler. Justitsministeriet forventer at fremsætte lovforslag på grundlag af betænkningen i oktober 2003.

Da spørgsmålet om forholdet mellem ophavsretsloven og reglerne om aktindsigt hos domstolene på denne baggrund er aktualiseret, finder Kulturministeriet det hensigtsmæssigt i ophavsretslovens § 27, stk. 1, at præcisere, at ophavsretten ikke er til hinder for aktindsigt i dokumenter, der er indgået til eller oprettet af en domstol – i lighed med, hvad der allerede gælder for forvaltningsmyndigheder.

Der henvises til lovforslagets nr. 4.

7. Revision af kabelordningen

Ophavsretslovens kabelordning må betegnes som velfungerende. Lovens § 35 og § 48, stk. 1, indebærer i praksis, at brugerne (kabelanlæggene og tilslutningerne, dvs. seerne og lytterne) får forsyningsikkerhed i form af et bredt udbud af danske og udenlandske kanaler, som man kan vælge imellem, samtidig med at rettighedshaverne sikres en betaling for brugen af deres værker og udsendelser m.v. Rettighedshaverne (fx komponister og filmproducenter) kan ikke nægte at give samtykke til den samtidige og uændrede videre-distribution af radio- og tv-udsendelser i kabelanlæg; nægtelse af at give samtykke anerkendes kun af Ophavsretslicensnævnet, hvis der findes at være rimelig grund til det. I praksis forekommer der ikke nægtelse fra rettighedshavernes side – kun tv-foretagender har i enkelte tilfælde nægtet samtykke, og her har nævnet under særlige omstændigheder fundet rimelig grund til nægtelsen.

Det forhold, at rettighedshaverne er sikret betaling for kabeldistributionen, må anses for at have afgørende betydning for de ordnede forhold på kabelmarkedet i Danmark. Betalingen sikrer, at radio- og tv-foretagender og andre rettighedshavere, herunder filmproducenter, ikke har interesse i at søge at hindre kabel-distributionen, hvilket ville være til skade for brugerne. Det har også stor betydning, at rettighedsklareringen i vidt omfang sker gennem samarbejdende organisationer på rettighedshaverside.

På denne baggrund er der i lovforslaget kun stillet begrænsede forslag til ændringer i kabelordningen – og kun ændringer, der må betragtes som nødvendige. Det drejer sig om to forskellige ændringer, jf. afsnit 7.1 og 7.2 nedenfor.

7.1 Nævnets kompetence i forhold til trådløs videre-spredning

Bestemmelsen i ophavsretslovens § 48, stk. 1, omfatter i dag alene viderespredning af radio og tv-udsendelser over kabelanlæg, ikke trådløs viderespredning af udsendelser. Derimod omfatter aftalelicensen i § 35 såvel viderespredning over kabelanlæg som viderespredning ved hjælp af radioanlæg.

Dette indebærer, at rettighedshaverne har rettigheder i forbindelse med trådløs viderespredning på samme måde som ved kabelviderespredning, men at der ikke findes en tvisteløsningsmekanisme for det tilfælde, at rettighedshaverne og de ansvarlige for den trådløse viderespredning ikke kan blive enige om vederlag og andre vilkår. I en henvendelse til Kulturministeriet fra september 2002 har Forenede Danske Antenneanlæg peget på dette misforhold.

Ved trådløs viderespredning (eller viderespredning ved hjælp af radioanlæg) forstås navnlig samtidig og uændret viderespredning af radio- og tv-udsendelser via satellit (satellitprogrampakker). Man taler her om »fællesantenneanlæg i luften«.

Det bemærkes, at ikke enhver viderespredning omfattes af begrebet samtidig og uændret videreudsendelse efter lovens § 35. Der skal i henhold til Bernerkonventionen til værn for litterære og kunstneriske værker bl.a. være tale om viderespredning af en udsendelse, der er rettet til almenheden, og viderespredningen skal foretages af en anden organisation end den oprindelige. Viderespredning som led i distributionen af den primære udsendelse, fx via radiokæde, har ikke karakter af videreudsendelse i § 35's forstand.

Baggrunden for den forskelligartede behandling i § 48, stk. 1, af trådløs viderespredning og kabelviderespredning er, at Romkonventionen fra 1961 om beskyttelse af bl.a. radio- og fjernsynsforetagenders udsendelser ikke giver hjemmel til at indskrænke radiofonierne eneret, når det gælder trådløs videreudsendelse (»broadcasting«). På baggrund af det i pkt. 7.2 skitserede forslag om, at nævnets afgørelser efter § 48, stk. 1, ikke skal være bindende for radiofonierne, vil en udvidelse af bestemmelsen til også at omfatte trådløs viderespredning ikke stride mod Danmarks internationale konventionsforpligtelser.

Satellit- og kabeldirektivets bestemmelser om viderespredning omfatter alene kabel, ikke trådløs viderespredning. I Kommissionens rapport af 26. juli 2002 om anvendelsen af satellit- og kabeldirektivet berøres jordbaseret, digital viderespredning og viderespredning i satellitprogrampakker, men der stilles ikke forslag om at harmonisere EU-landenes lovgivning på disse områder.